

Lis Vibeke Kristensen

Efter

299 sider

Modtryk

Det her er en af den slags bøger, hvor man skal være konstant opmærksom. Springer man et ord eller en linje over, så mister man en bid af historien og kommer ud af flowet. Det er en kvalitet i en tid, hvor mange bøgers handlinger og plots bliver serveret på et sølvfad.

Romanen handler om fem menneskers møde med katastrofen. Et jordskælv besegler deres skæbne - og dermed mange andres -, idet et skælv sjældent kommer alene men bliver ledsaget af efterdønninger -; heriblandt den menneskelige efterdønning af angsten for *HVAD NU HVIS*. Er der tale om en ny chance, når katastrofen indtræffer? Kan alt blive ved det gamle? Og skal det det?

Lis Vibeke Kristensen skriver blændende. Og styrken i sproget ligger i detaljen. Ved at vi næsten for ny, fremadskridende sætning og handlingsspor bliver præsenteret for den enkeltes tanker og planer for fremtiden, sagte og ikke mindst de usagte.

Læs f.eks. den herlige beskrivelse af Janus, der skal have placeret sig i et flysæde ved siden af den fede, er har nuppet Janus'. Så er det, vi bliver fodret med den urkraft af eder og og forbandelser, vi alle har på læben, når der sker noget uventet og harmdirrende uretfærdigt.

Eller langt senere i bogen hans mangel på evne til at overskue at få et nyt NEM-ID-kort sendt hen til ruinerne på den ø, hvor katastrofen indtraf og de deraf følgende tanker om ikke at ligge hans formuende mor til last, mens han så til gengæld er noget harm over, at moderens egen søn nu belejrer hendes gæsteværelse.

En dejlig bog der legaliserer læserens egen spring i tanker, handling og virkninger.

Forfatterens egne forklaringer på, hvorfor hun har tænkt sådan og sådan og researchset sådan og sådan kunne hun nu godt have sprunget over. Den er temmelig irrelevant for en læser, visse steder endda hæmmende for handlingen.